

SUSIENKUISKA AJA

Shirwa Qasim

Susienkuiskaaja

Luku 1: Matka alkaa

James istui tutussa aamuruuhkassa rummuttaen sormillaan auton ohjauspyörää The Knackin "My Sharona" -kappaleen tahtiin. Auton mateleva vauhti ei tuntunut enää miltään hyvän musiikin pauhatessa kaiuttimista.

Hänen odottaessaan liikenteessä mieli vaelasi saavutuksiin, jotka olivat määrittäneet hänen uransa. Yli kaksi vuosikymmentä hän oli omistanut elämänsä eläinten kouluttamiselle sekä koti- että villieläinten parissa. Hänen maineensa eläintenkouluttajana oli rakentunut kärsivällisyyden ja asiantuntijuuden varaan. Ominaisuuksiin, jotka olivat palvelleet häntä hyvin kaikissa työtehtävissä uskollisista saksanpaimenkoirista leijoniin sekä leikkisistä kotikissoista susiin. Tämä työ oli tehnyt hänet tunnetuksi tietyissä piireissä.

Tunnustukset olivat seuranneet häntä luonnollisesti kotiin. Palkinnot reunustivat hänen toimistonsa seiniä. Suosion myötä televisiotuottajat anelivat häntä mukaan luontodokumentteihin ja opetusohjelmiin. Nämä työt olivat tarjonneet taloudellista turvaa, mutta mikä tärkeämpää, ne olivat myös antaneet hänelle alustan jakaa intohimonsa ja tietämyksensä eläinten käyttäytymisestä koko maailman kanssa.

James huokaisi helpotuksesta, kun liikenne vihdoinkin alkoi taas liikkua. Hän navigoi vilkastuvien katujen läpi, kunnes saapui sairaalan parkkipaikalle.

Sairaalan valkoisten seinien sisällä hänen vaimonsa Hana oli päättämässä vanhemman potilaan tutkimusta. Hana oli tunnettu yhtenä sairaalan omistautuneimmista lääkäreistä ja ansainnut sekä kollegoidensa että potilaidensa kunnioituksen ja arvostuksen. Potilailla oli tapana kiintyä Hanan huolehtivaan ja ainutlaatuihin lähestymistapoihin.

"Sinun todella pitäisi lähteä lomalle", vanha nainen sanoi hymyillen ja lisäsi: "Eikö sinulla ollut jo lennot varattuina?"

Hana virnisti samalla vilkaisten potilaan laboratoriotulosten tuloksia. "Annetaan minun ensin varmistaa, että tuloksesi näyttävät hyviltä. Sitten pääset vihdoinkin eroon minusta pari viikoksi."

Hetken huolellisen tarkastelun jälkeen Hanan kasvot kirkastuivat. "Kaikki näyttää erinomaiselta. Toipumisesi etenee kauniisti." Hän katsoi potilastaan vilpittömän lämpimästi. "Nyt voin lähteä lomalle täysin huoletta."

"Oli jo aikakin!" vanha nainen vastasi silmät kimaltaen kiitollisuudesta.

Kun Hana kulki sairaalan käytävää kohti uloskäyntiä, kollegat huutelivat hänelle hyviä lomatoivotuksiaan. Hoitajat, lääkärikollegat sekä toimistohenkilökunta pysähtyivät tehtävistään toivottamaan hänelle hyvästit, kaikki ne, joiden kanssa hän oli työskennellyt vuosien ajan.

"Mukavaa matkaa, tohtori Hana!" he huutelivat.

Auringonsäteet hivelivät Hanan iloisia kasvoja hänen saapuessaan heidän autolleen, jossa James odotti kärsivällisesti musiikkia kuunnellen. Jamesin kasvoille pürtyi leveä hymy hänen nähdessään vaimonsa edessään. Hana pudisti päätään huvittuneena.

"Taas kuuntelet samaa biisiä", hän totesi nauraen.

James vastasi hymyillen: "Tämä bändi on aikansa helmi, vastaavanlaista on vaikea löytää."

Hana nauroi lämpimästi ja sanoi: "Olen kuullut tuon vastauksen lukemattomia kertoja."

Heidän naurunsa täytti auton sisätilan lämmöllä. Hana asettui mukavasti Jamesin viereen, ja he suuntasivat kohti lentokenttää.

Jamesin äänensävy muuttui vakavammaksi ja harkitummaksi.

"Onneksi saimme tämän lahjan hyvään aikaan, ennen kuin meidän lapsemme syntyy", hän sanoi.

Hana laski kätensä hellästi vatsalleen ja hymyili. Heidän kauan odotettu lomamatkansa tulisi olemaan heidän viimeinen yhteinen seikkailunsa kahdestaan, ennen kuin heistä tulisi kolmen hengen perhe. Ajatus kolmihenkisestä perheestä tuntui jännittävältä ja uuden alulta.

Lentokentällä James ja Hana alkoivat miettiä syntyvän lapsen nimeä. He vaihtoivat ideoita edestakaisin, kunnes lentokentän kuulutukset keskeyttivät heidän intiimin keskustelunsa. Terminaalin kaiuttimista kuului heidän lentonsa lähtökuulutus.

Lentokoneessa he jatkoivat keskeytynyttä keskusteluaan. "Mikä hänen nimensä voisi olla?" Hana kysyi mietteläästi.

"En ole varma", James myönsi vilpittömästi. "Arvasinkin, että tämä tulisi olemaan vaikeampaa kuin kuvittelimmekaan."

Kun lentokone viimein lähti liikkeelle ja tutut rakennukset jäivät taakse painuen hiljalleen näkymättömiin, James kääntyi Hanan puoleen kiinnostuneena. "Emme vielä edes tiedä, onko se poika vai tyttö."

Hanan silmät loistivat varmuudella. "Uskon vahvasti, että se on tyttö."

James pudisti päätään, hänen oma vakaumuksensa yhtä lujana. "Uskon, että se on poika."

He alkoivat vitsailla keskenään ystävällisesti siitä, kumpaa sukupuolta heidän lapsensa olisi, heidän äänensä täynnä rakkautta ja odotusta.

Luku 2: Paratiisisaari

Pitkän odotuksen jälkeen he saapuivat trooppiseen paratiisiin, jossa heitä odotti henkeäsalpaava näky. Saaren työntekijät olivat pukeutuneet valkeisiin vaatteisiin leit roikkuen kaulallaan. He soittivat perinteistä rumpumusiikkia, joka kaikui kostean lämpimässä ilmassa.

Myös jokainen saapuva vieras sai kaulaansa tuoreen, kukkien tuoksun kyllästämän lein. Työntekijät hymyilivät lämpimästi vierailleen ja toivottivat tervetulleeksi saarelle.

Hana ja James olivat täysin lumoutuneita saaren kauneudesta ja työntekijöiden vieraanvaraisuudesta.

Heille tarjottiin kylmiä virkistäviä juomia, jotka maistuivat eksoottiselta ja raikkaalta, sekä pientä välipalaa. Hana, joka oli tietoinen raskaudestaan, kysyi varovaisesti: "Onko juomassa alkoholia?"

Ystävällinen työntekijä vastasi hymyillen: "Ei ole lainkaan. Tämä on meidän oma salainen reseptimme, täysin luonnollinen ja turvallinen kaikille."

He nauroivat helpottuneina ja keskittyivät nauttimaan saaren lämpimästä vastaanotosta tietäen, että heidän unelmalomansa oli vihdoinkin alkanut.

Illalla James ja Hana pukeutuivat juhluvaahteisiin ja suuntasivat hotellin ravintolaan. Ravintolan nimi loisti kultaisilla kirjaimilla sisäänkäynnin yläpuolella. Se oli avokattoisella terassilla, jonne tuulenvire kantoi meren tuoksua ja jossa kuului palmunlehtien kahinaa. Pöydät oli sijoitettu niin, että jokaisesta paikasta avautui upea näkymä suoraan rannalle. Kuunvalo kimalteli veden pinnalla kuin hopeiset timantit.

Kun kaikki olivat istuneet paikoilleen, rauhallinen rumpujen rytmi alkoi soida ja viedä lomalaisten huomion.

Valkoiseen pukeutunut työntekijä astui esiin, kasvot loistaen ylpeydestä ja kunnioituksesta. Hän kohotti kätensä, jolloin rummut hiljenivät.

"Saanko esitellä", hän sanoi äänellä, joka kantautui kaikkien korviin, "hotellin omistajan ja tällä kauniilla saarella syntyneen rouva Agathan." Samalla viittoen Agathaa kohti.

Yleisö nousi seisomaan, ja ihmisten antamat aplodit täyttivät tilan. James ja Hana katsoivat ympärilleen - he eivät olleet odottaneet tällaista tunnelmaa.

Keskellä kaikkea seisoj pienen, hienostuneesti pukeutunut nainen, Agatha. Iäkäs rouva, jonka silmistä huokui lempeyttä.

Agatha katsoi ympärilleen ja nyökkäsi jokaiselle, myös Jamesille ja Hanalle. Hiljaisuus laskeutui ympärille Agathan kohottaessaan kätensä.

"Istukaa ja nauttikaa", hän sanoi.

Kun kaikki olivat istuneet takaisin, Agatha jatkoi:

"Haluan kertoa teille jotakin. Kaikki hotellin tuotot menevät täällä saarella asuville lapsille. Olen aina halunnut auttaa lapsia niin paljon kuin vain pystyn."

Kuulleessaan Agathan sanat James tarttui Hanan käteen.

"Joten nauttikaa tästä hetkestä", Agatha jatkoi hymyillen. Hänen silmissään näkyi vilpitön ilo. "Toivottavasti pidätte tästä saaresta yhtä paljon kuin minä olen pitänyt siitä koko ikäni."

Rummut alkoivat jälleen soida hitaammassa tahdissa. Ilta oli pimentynyt ja ensimmäiset tähdet olivat tulleet näkyviin. Saari jatkoi tavallista elämäänsä heidän ympärillään - tuuli heilutti palmuja, aallot loiskivat rannalla, ja jostakin kauempaa kuului lintuja.

James ja Hana katsoivat toisiaan. Molemmat olivat selvästi vaikuttuneita. He ymmärsivät, että tämä paikka oli jotain muuta kuin tavallinen lomakohde. Täällä ihmiset todella välittivät toisistaan ja kohtasivat aidosti.

"Tämä on kaunista", Hana sanoi kuiskaten. James nyökkäsi. He molemmat tunsivat, että tämä matka tulisi vaikuttamaan heihin ja muuttamaan heidän ajattelutapaansa. Tämä ilta jäisi varmasti mieleen pitkiksi ajoiksi.

Luku 3: Epäilyksiä herää

Kun rouva Agatha käveli pois lavalta, hän pysähtyi Jamesin ja Hanan pöydän viereen ja kääntyi heitä kohti hymyillen.

"Saanko liittyä teidän seuraanne?" hän kysyi lempeästi.

James ja Hana katsoivat toisiaan hämmästyneinä. He ihmettelivät, miksi Agatha halusi tulla juuri heidän seuraansa, kun täällä oli niin paljon rikkaita ja kuuluisia ihmisiä.

Hana vastasi ensimmäisenä: "Tietysti, tulkaa istumaan."

James lisäsi: "Oli inspiroivaa kuulla, että autatte orpolapsia ja apua tarvitsevia."

Rouva Agathan vieressä seisoivat valkoisiin pukeutuneet työntekijät, jotka toimivat tarvittaessa tulkkina. Agatha hymyili ja sanoi työntekijälleen: "Kyllä minä pärjään, voit mennä."

James katsoi työntekijää ja huomasi, että tämä oli sama henkilö, joka oli auttanut aikaisemmin erästä turistia etsimään vaimoaan.

"Muuten, löysikö tuo mies vaimonsa?" James kysyi.

Työntekijä vastasi hymyillen: "Kyllä, löysi. He lähtivät tänään saarelta pois. Kuten aina sanon, täällä kukaan ei voi eksyä."

Kaikki alkoivat nauraa.

Rouva Agatha katsoi Hanaa tarkkaavaisesti ja sanoi: "Olet raskaana."

Hana kysyi hämmästyneenä: "Miten edes huomasit? Olen vasta kolmannella kuukaudella raskaana. Vaikka olen itse lääkäri, en usko, että se näkyy vielä ulospäin."

Rouva Agatha hymyili lämpimästi: "Tunnistan sen siitä, miten varovaisesti liikut ja miten suojeleva katseesi on. Nainen muuttuu sisältäpäin, kun hänestä on tulossa äiti. Rakastan vauvoja eniten. Ne ovat niin herkul..."

James ja hänen raskaana oleva vaimonsa Hana saapuvat trooppiselle saarelle viettämään viimeistä lomaansa kahdestaan ennen vauvan syntymää. Paratiisisaari vaikuttaa täydelliseltä kunnes asioita alkaa tapahtumaan. Saarella mikään ei ole sitä, miltä näyttää. James joutuu taistelemaan aikaa vastaan selviytyäkseen saaren tuomista esteistä. Kuinka pitkälle ihminen on valmis menemään pelastaakseen ne, jotka merkitsevät eniten?

Susienkuiskaaja on jännitystrilleri selviytymisestä.

